

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v řízení ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2019, čj. 9 A 38/2019-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou domáhá ochrany před nečinností žalované při vyřizování jeho žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) napadeným usnesením žalobci v řízení o této žalobě nepřiznal osvobození od soudního poplatku a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce.

[3] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení městského soudu. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[4] Kasační stížnost neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti pouze uvedl, že věcně a místně nepřislušný soud podpořil nezákonnou činnost žalované, bylo mu odňato dříve přiznané osvobození od soudního poplatku, což považuje za justiční zločin, který zabraňuje přístupu k soudnímu projednání věci a městský soud porušil jeho ústavní právo na informace.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že kasační stížnost obsahuje pouze zcela obecné kasační námitky, které nelze vyhodnotit jako projednatelné.

[6] Nejvyšší správní soud však stěžovatele v souladu se svou rozhodovací praxí v jeho dalších věcech k odstranění vad kasační stížnosti nevyzýval (srov. např. usnesení ze dne 30. 4. 2019, čj. 10 As 115/2019-14, ze dne 25. 4. 2019, čj. 9 As 121/2019-14, ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 As 104/2019-17, ze dne 30. 4. 2019, čj. 9 As 122/2019-16 nebo usnesení ze dne 20. 6. 2019, čj. 9 As 178/2019-12). Soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel opakovaně podával typově totožné žaloby týkající se žádostí o informace vůči žalované, ve kterých opakovaně žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. O těchto žádostech krajské soudy rozhodovaly zpravidla shodně jako v projednávaném případě. Rovněž Nejvyšší správní soud rozhodoval o projednatelných kasačních stížnostech proti těmto rozhodnutím v nedávné době nescetněkrát (stěžovatel se ke dni rozhodnutí soudu obrátil na Nejvyšší správní soud celkem ve 217 věcech, a to za pouhých posledních devět měsíců). V žádném z těchto případů nebyl stěžovatel úspěšný (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, čj. 10 As 325/2018-12; ze dne 16. 1. 2019, čj. 6 As 368/2018-10; ze dne 17. 1. 2019, čj. 9 As 445/2018-15; ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 As 89/2019-13; nebo ze dne 4. 4. 2019, čj. 10 As 86/2019-13).

[7] V této situaci není povinností kasačního soudu, aby v dalším typově totožném a právně nijak složitém řízení poučoval stěžovatele o povinnosti odstranit vady kasační stížnosti. Stěžovatel „vrší“ soudní řízení (například tím, že stále dokola napadá procesní rozhodnutí soudů, přestože v právně totožných věcech již byl pravomocně vysloven závazný názor Nejvyššího správního soudu), aniž důsledně váží důvodnost svého postupu. Proto je podle soudu správné, aby jej tížila povinnost podat projednatelnou kasační stížnost, na což jej soud nebude dále opakovaně upozorňovat. Uvedené platí tím spíše, má-li stěžovatel právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. V projednávané věci by proto bylo neefektivní a formalistické adresovat stejnému stěžovateli výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že by soud nadbytečně informoval stěžovatele o skutečnostech, o nichž on sám objektivně musí vědět.

[8] Soud zároveň zdůrazňuje, že takový postup je výjimečný a je pouze reakcí na způsob, kterým stěžovatel zahlučuje povinné subjekty i soudy a který nese rysy zneužití práva.

[9] Krom toho stěžovatel mohl doplnit kasační stížnost až do dne vydání tohoto usnesení, avšak této možnosti nevyužil. Soud tedy neodůvodněnou kasační stížnost odmítl v souladu s § 37 odst. 5 větou druhou ve spojení s § 120 s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[11] Pro úplnost soud dodává, že se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nezabýval splněním poplatkové povinnosti ani povinným zastoupením stěžovatele, neboť shora uvedené okolnosti bránily věcnému projednání návrhu a vylučovaly další postup v řízení. V takové situaci není úkolem soudu řízení dále vést, ale naopak je bez dalšího ukončit (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 As 6/2008-48 a usnesení ze dne 11. 6. 2014, čj. 3 As 109/2014-10).

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. září 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu